

IN HET HOOFD VAN DE WEVER

Leesexemplaar

Petra De Pauw

**IN HET
HOOFD
VAN
DE WEVER**

P E L C K M A N S

'Ik voel dat dit een tropenjaar zal worden.'

BART DE WEVER

Inhoud

	<i>Woord vooraf</i>
zondag 12 januari 2020	11 <i>Tropenjaren en boerenjaren</i>
maandag 17 februari 2020	15 <i>Van paleis naar stadhuis</i>
krokusvakantie 2020	21 <i>Stilte voor de storm</i>
14 maart 2020	23 <i>Doorslikken en verdergaan</i>
14 april 2020	31 <i>Geluk in de vuilnisbak</i>
zondag 26 april 2020	39 <i>Het imago en een family pack Rennie</i>
maandag 27 april 2020	49 <i>Darth Vader op de gemeenteraad</i>
zaterdag 9 mei 2020	51 <i>Geen beroep, een roeping</i>
zondag 17 mei 2020	55 <i>De wet van Stampertje</i>
woensdag 27 mei 2020	65 <i>De eeuwige herhaling van hetzelfde</i>
donderdag 28 mei 2020	71 <i>Dringend nood aan een partituur</i>
woensdag 10 juni 2020	79 <i>Julius Caesar op een bedje van chocomousse</i>
woensdag 1 juli 2020	85 <i>De pensée unique van de Vlaamse pers</i>
zaterdag 11 juli 2020	91 <i>Groene vingers, afwasfilosofie en een foute speech</i>
maandag 20 juli 2020	99 <i>En het werd zomer...</i>
zaterdag 25 juli 2020	105 <i>Een analoge oude geest in een jong lichaam</i>
dinsdag 28 juli 2020	111 <i>Een reiziger in de woestijn</i>
dinsdag 11 augustus 2020	117 <i>Beter één luchtkarabijn in de hand...</i>
woensdag 12 augustus 2020	119 <i>Gezocht: een bubbel in bermudabroek</i>

maandag 17 augustus 2020	131	<i>Bowling in een kaartenhuis</i>
dinsdag 1 september 2020	139	<i>'Ik ben een politiek beest'</i>
donderdag 10 september 2020	155	<i>Operatie Nachtwacht</i>
vrijdag 2 oktober 2020	163	<i>'Ik kan niet altijd op mijn woorden letten. Dat is echt tegen mijn natuur.'</i>
dinsdag 6 oktober 2020	167	<i>Garfield en een gouden haan</i>
zondag 18 oktober 2020	179	<i>De ersatz-versie van de Ronde van Vlaanderen</i>
maandag 30 november 2020	183	<i>De videoboodschappen van de Sint</i>
maandag 7 december 2020	191	<i>Parole... parole...</i>
Epiloog	195	<i>Het hoog(s)tepunt van het jaar</i>

Woord vooraf

Bart De Wever, de bekendste, meest controversiële en misschien wel machtigste politicus van het land, een jaar lang volgen. Het klinkt als het resultaat van een urenlange brainstorm op de politieke redactie van een tv-zender. Met dikke rode stift omcirkeld op het volgekribbelde whiteboard.

Maar dat is het niet.

Het is ontstaan in mijn dagdagelijkse leven, al twintig jaar mijn onuitputbare en geliefde inspiratiebron. Ik heb het nooit ver gezocht. Voor mijn boeken, voor radioreportages en voor de krant interviewde ik de meest uiteenlopende mensen. Ideeën voor reportages, programma's of boeken kwamen en komen rechtstreeks uit mijn onderbuik. Uit de wereld waarin ik sta, lig, loop en droom. De buurt waarin ik woon, waar ik werk, leef met mijn gezin, mensen ontmoet die mijn paden kruisen...

Altijd met plezier. Met een open vrije geest en oprechte interesse, zoekend naar aansluiting bij de geïnterviewde. Een aansluiting die ik meestal vind, die me dieper kan laten kijken en verder kan laten vragen.

Door toeval viel ik een tijd geleden in voor een journaliste die Bart De Wever moest interviewen voor de krant.

De fotograaf die achteraf de foto's zou nemen was verloren gereden, waardoor de burgemeester langer dan voorzien met mij aan tafel moest blijven zitten. Het had een vervelende, gênante situatie kunnen worden, maar dat werd het niet. In geen tijd zaten we in een diep en boeiend gesprek.

Het idee om hem een jaar lang te volgen en er een driedelige documentaire van te maken ontstond toen ik zelf veertig werd en op een keerpunt in mijn leven stond. U kent dat wel: een punt zetten achter wat je al kent en kan en gaan voor je ideaal. In 2020 zou Bart De Wever bijna 25 jaar politiek actief zijn en zijn 50ste verjaardag vieren. Ik heb dit jaar geleerd dat in het verleden vele journalisten hem al wilden volgen. Maar wanneer dat niet in het kader van of in de aanloop naar verkiezingen was, hij dat niet toeliet. Ik voelde op de een of andere manier dat ik daar wel kans toe had.

Op zoek gaan naar de inborst van de man die door velen wordt geliefd en door velen wordt gehaat. Maar voor of tegen, niemand zal ontkennen dat Bart De Wever een van de topspitsen is van de Belgische politiek. Met een belangrijke stem en mening in de dagelijkse politiek en het maatschappelijke debat. Ik wilde hem een jaar lang volgen, zijn doen en laten registreren en waar mogelijk gesprekken hebben over wat er in hem omging. Een eerlijk portret van de politicus en de mens Bart De Wever.

Het was dat gekke idee dat ik hem na de federale verkiezingen van 2019 voorlegde op het Schoon Verdiep. Hij schrok van de vraag, die hij van mij niet had verwacht.

Maandenlang hield hij zijn beslissing in beraad. Dit jaar heb ik geleerd dat procrastinatie het moeilijke woord is voor uitstelgedrag en dat het volgens De Wever een van zijn werkpunten is.

Het voorbije jaar is verrassend uit de hoek gekomen. Met een moeizame regeringsvorming en een coronacrisis die dorp en stad verplichtte anders, passiever en contact-arm te gaan leven.

Ik ervaarde het als een groot voordeel dat ik geen politiek journalist ben. Zonder grote voorkennis of agenda kon ik vrij kijkend, luisterend en vragend meedraaien op de werkvloer van een partijvoorzitter/burgemeester. Daardoor kon ik het mij permitteren om ook de (voor hem) moeilijkere onderwerpen ter sprake te brengen, niets te schuwen en ongestraft mijn mening te geven.

De politieke wereld was tot voor kort onbekend terrein voor mij, maar ik was oprecht geïnteresseerd in wat zich afspeelde in en rond de coulissen. Nog nooit heeft een cameraploeg de regeringsonderhandelingen van zo dichtbij kunnen volgen.

Het werd een ongezien jaar waarin niets verliep zoals het was. De coronacrisis zorgde ervoor dat Bart en zijn chauffeur Evan mijn bubbel werden. Ik kwam enkel buiten om aan de documentaire te werken.

Grote dank aan mijn gezin voor hun verdraagzaamheid en geduld, want Bart De Wever was dit jaar – willens nilens – heel vaak de vijfde persoon in onze gesprekken.

Petra De Pauw

Zondag 12 januari 2020

Tropenjaren en boerenjaren

Het nieuwe jaar is begonnen! De Nieuw-Vlaamse Alliantie (N-VA) organiseerde gisterenavond in de Nekkerhal in Mechelen een nieuwjaarsreceptie voor haar partijleden. Terwijl Johan Vande Lanotte de speech van de N-VA-voorzitter analyseert in *De zevende dag*, heb ik met Bart De Wever afgesproken om samen te gaan joggen. Nadat hij zijn kippen eten heeft gegeven, vertrekken we naar het Rivierenhof in Deurne – voor allebei zowat onze openbare achtertuin. Het is hartje winter, maar na een paar kilometer voelen we de barre koude niet meer. Bart kijkt me aan en analyseert als een sportcoach mijn houding.

‘Je voeten komen te plat neer, je moet ze mooier afrollen.’ Ik heb nog net voldoende adem om te reageren.

‘Zeg, meteen al commentaar geven op mijn loopstijl...’

De toon is gezet.

Toen ik een aantal maanden geleden aan Bart De Wever mijn idee voorlegde om hem een jaar lang met een cameraploeg te volgen, schrok hij van mijn vraag.

‘Ik heb dat al een paar keer meegemaakt: een journalist die je een maand lang volgt in volle verkiezingscampagne. Ik weet dus uit ervaring dat het heel invasief is. Je probeert je van je beste kant te laten zien, maar dat hou je hoogstens een halfuur vol. Daarna word je weer jezelf en komen de dingen naar boven die je als publiek persoon niet graag laat zien. Mijzelf een heel jaar lang overleveren aan de camera... Ik weet het niet. Wat voor een jaar gaat het ook worden... We zitten met allerlei moeilijkheden. Ten eerste die federale regeringsvorming, die heel moeilijk belooft te worden. Als we in een regering zouden stappen, wordt dat voor mij een heel moeilijke periode. En als N-VA er niet in slaagt om tot een regering toe te treden, wordt het zeker lastig.’

Ik vraag of niet alle jaren moeilijk zijn in de politiek.

‘Nee, dat klopt niet. Je hebt tropenjaren en je hebt boerenjaren, waarin alles lijkt te lukken. Ik heb de voorbije jaren ook wel enkele boerenjaren beleefd. Maar nu voel ik dat dit een moeilijk jaar zal worden. Ik had eigenlijk gehoopt om nog eens een boerenjaar te hebben, om wat meer kwaliteit in mijn leven in te bouwen. Ik heb een zomervakantie gepland en ik ben nu al zenuwachtig en ongerust dat die onder druk zal komen te staan. Ik word vijftig dit jaar en zal dus Abraham zien. Onze vakantie staat in het teken van die verjaardag. We gaan naar Israël en naar Petra in Jordanië, twee plekken die al lang op mijn verlanglijst staan. Maar iets in mij zegt dat ik er niet zal geraken.’

Achteraf gezien is dat een profetische uitspraak. Wat er ons in 2020 zou overkomen, kon niemand in januari

voorspellen. Toch heeft Bart geen annulatieverzekering genomen bij de boeking van zijn zomerreis.

‘Ik geloof niet in annulatieverzekeringen. Als ik in een zwembad wil springen, dan spring ik er liever meteen en zonder aarzelen in.

In mijn beroep is overmacht dagelijkse kost en mijn gezin is het gewoon om zonder mij op vakantie te gaan. Als

het dit jaar ook niet lukt, is het de derde zomervakantie op rij die ik mis. Dat hakt er wel in.’

‘Op mijn aanwezigheid zit ook geen annulatieverzekering dit jaar’, voeg ik er met een knipoog aan toe.

‘We zien wel wat het ons zal brengen.’

**In mijn beroep
is overmacht
dagelijkse kost.**

Maandag 17 februari 2020

Van paleis naar stadhuis

Terwijl vandaag Kim Clijsters haar grote ‘Kimback’ maakt, gaat ons land zijn 267ste dag in zonder regering. PS-voorzitter Paul Magnette heeft, net voor het weekend, een bom laten ontploffen met de mededeling dat de Franstalige socialisten absoluut niet in een regering willen met de N-VA. De zoveelste teleurstellende rimpeling in de onderhandelingen. De regeringsvorming zit muurvast.

Het is halfnegen ’s ochtends en ik sta aan de voordeur van N-VA-voorzitter Bart De Wever in Deurne. Terwijl ik aanbel, zie ik links en rechts afgewaaide stukken plastic in de voortuin liggen. Storm Dennis heeft ook het dakterras van de familie De Wever niet gespaard. Terwijl zijn kredietverlenende buur mevrouw Leemans – ‘Lenen bij mevrouw Leemans is lenen bij een vriendin’ – nog slaapt, wandelt Bart naar zijn wagen.

Wanneer hij het portier aan de passagierskant voor me opent, zit zijn chauffeur Evan al achter het stuur. Het lijkt wel alsof die man hier is blijven slapen, want ik heb hem niet zien instappen. Bart installeert zich achteraan.

De schuifdeur gaat dicht en de wagen vertrekt richting Brussel. Het wordt een bijzonder goedgevulde dag. Bart weet dat hij vandaag moet reageren op het njet van Magnette. Toch lijkt hij bijzonder ontspannen en rustig.

‘Mag ik praten?’ vraag ik verlegen.

‘Natuurlijk! Normaal gezien lees ik de kranten en berichten in de wagen, maar zeg maar, hoor’, antwoordt hij. Ik stel mijn eerste vraag en meteen zitten we in een lang gesprek. Voor één keer is de file naar Brussel te kort.

We praten over allerlei dingen. Van de wegenwerken in Antwerpen tot de aanslepende onderhandelingen, en van TikTok gaan we naadloos over naar Twitter. Hij zet ondertussen zijn leesbril op om te scrollen door de berichten op zijn smartphone.

‘Tegenwoordig heb ik daar mijn bril voor nodig, het eerste tastbare bewijs dat ik niet meer zo jong ben. De degeneratie is begonnen.’ Hij zit even verzonken in zijn scherm. ‘Ik krijg hier al melding van mijn troepen dat

Het verbrandedingsritme van de politiek is de laatste jaren enorm versneld.

we zo meteen worden opgewacht door de pers. Ze hebben opgepikt welke vragen ze gaan stellen, zo kan ik daar alvast over nadenken. Dat is goed nieuws. Dat is het grote voordeel van het online gebeuren: je wordt nog zelden verrast. Het is de kunst om iemand te hebben die je vooraf kan briefen van wat er op je afkomt. Ik vermoed dat iedereen vandaag op die manier werkt. Je moet wel. Het tempo is enorm toegenomen. De race begint al om zeven uur ’s ochtends. Het verbran-

dingsritme van de politiek is de laatste jaren enorm versneld.’

‘Ik moet nog even een telefoontje doen’, zegt hij verontschuldigend. Hij belt met Koen Geens (CD&V). Ze maken samen de balans op van de huidige politieke situatie. Ik trek me in stilte terug en word even de vlieg op het auto-raam.

De eerste stop van de dag is het partijbestuur van N-VA in Brussel. Zijn collega’s Theo Francken, Lorin Parys en Darya Safai staan hem op de stoep op te wachten. Bart stapt op hen af: ‘Het is misschien niet slecht om samen naar binnen te gaan, want er staan heel wat journalisten.’ De camera’s registreren zijn reactie op de afwijzing van Magnette. Na twintig minuten is Bart er klaar mee: ‘Kan dit volstaan? Het partijbestuur is bijna om!’ De journalisten moeten lachen om zijn reactie. Hij baant zich een weg richting de zaal waar het partijbestuur zal plaatsvinden. Hij neemt vooraan plaats. Op het partijbestuur worden actuele gebeurtenissen en vragen op tafel gegooid en besproken. Bovenaan op de agenda: de stand van zaken in de regeringsonderhandelingen. Wat is er gebeurd en hoe zal erover gecommuniceerd worden? Wat is het standpunt van de voorzitter over de lage emissiezone? Woorden worden gewikt en gewogen, en de neuzen worden in dezelfde richting gezet.

Na het overleg valt er geen tijd te verliezen. We moeten terug naar Antwerpen. Even geen politiek, maar een oudercontact over een van Barts kinderen. Het blijkt niet zo goed te gaan op school en dat moet besproken worden. Na een halfuurtje neemt hij afscheid van zijn vrouw en stapt hij weer in.

‘Slecht studeren, ik weet echt niet van wie mijn zoon dat heeft’, zegt hij een beetje teleurgesteld, terwijl we alweer op weg naar Brussel zijn.

‘Niet iedereen hoeft toch Latijn te studeren’, zeg ik.

‘Ja, dat weet ik,’ antwoordt hij, ‘maar ik moet wel geloven dat ze er echt hun best voor doen.’

Ook het gezin De Wever ontsnapt niet aan de alledaagse gezinsproblemen.

Van de school rijden we door naar het hoofdkantoor van de N-VA in de – ironisch genoeg – Koningstraat in Brussel. Bart hoopt daar even in zijn kantoor tot rust te kunnen komen en wat werk te verzetten, maar dat plan wordt meteen van tafel geveegd: hij moet vrijwel onmiddellijk vertrekken naar de VRT voor een interview in de *Terzake*-studio.

Tijdens het interview geeft hij snedig zijn mening en analyse over de huidige politieke situatie. Ik volg in stilte mee vanachter de studiocamera's. Het gesprek is bijna woord voor woord het gesprek dat ik met hem gevoerd heb in de wagen. Terwijl ik dacht dat wij een vrijblijvende babbel hadden over de aanslepende onderhandelingen, was hij zijn *Terzake*-interview aan het repeteren. De poli-

tiek stopt dus nooit, ook niet tijdens een filebabbel richting Brussel.

Na het interview is er weinig tijd om na te praten. Alle partijvoorzitters worden om de beurt verwacht op het Koninklijk Paleis. De N-VA-voorzitter wordt om 17 uur ontvangen. En geen minuut vroeger. Terwijl Evan de auto keurig parkeert op de hoek van het Warandepark, zien we een horde hongerige journalisten in de gietende regen voor de poort staan wachten. Met nog een paar minuten op de klok, blinkt Bart nog even zijn schoenen op. Op het paleis is onze tv-ploeg niet welkom, dus spreken we af dat we elkaar later die dag nog even zullen zien, bij aanvang van de Antwerpse gemeenteraad.

Het is 19 uur. Het Antwerpse stadhuis ondergaat een grondige renovatie en dus doet het Bernarduscentrum in het centrum van de stad dienst als plek voor de gemeenteraad. Ik moet toegeven dat ik al behoorlijk moe ben van een hele dag heen-en-weer te rennen van afspraak naar afspraak. Maar bij de burgemeester valt weinig vermoeidheid te bespeuren, ik vermoed zelfs dat dit voor hem een rustige dag is.

Binnen heerst er een drukte van jewelste onder de keuvelende Antwerpse gemeenteraadsleden. In een glazen zaaltje staan een paar schalen met belegde broodjes. Bart gaat op zijn doel af en werkt in een recordtempo een paar sandwiches naar binnen. Mij lijkt het een ongezond kort resetmoment. Na wat gesprekjes links en rechts komt hij

op me af. Er is weinig tijd, want de gemeenteraad gaat zo dadelijk beginnen. Toch is er nog kort een moment om verslag uit te brengen over zijn paleisbezoek. Over de inhoud van het gesprek mag hij niets vertellen, maar hij

Hij praat vol respect over de koning. Is het omdat een camera het registreert?

praat vol respect over de koning. Is het omdat een camera het registreert? Zijn woorden klinken in ieder geval eerlijk en oprecht. ‘De koning is heel plichtsbewust en straalt dat ook uit. Hij wil het goed doen in een heel moeilijk land en doet daar echt zijn uiterste best voor. De context laat het niet toe om

over te gaan tot smalltalk. Koning Filip is ook helemaal anders dan zijn vader. Zijn vader was heel joviaal, maar deed er alles aan om het mij tijdens de regeringsonderhandelingen in 2010 moeilijk te maken...’

Midden in het gesprek worden we onderbroken door vtm-journalist Dirk Van den Bogaert. ‘Meneer De Wever, komt u nu met me mee? Dan zit u nog in de opening van het zevenuurjournaal.’

Bart knikt en ons gesprek is afgelopen.